

Բնեփի՝ ծառին օգուտները :

Բնեփի ծառը քիչ տեսայ Պօլիս և Արուսաղէմ . այլ յաճախ Տրապիզոնի և Կիւմիւշխանայի ձորերը , նոյն պէս Պիլէճիկի կողմերը . միայն թէ ամենեւին յարգը գիտցողը չէինք տեսեր : Իսկ բարձր Հայոց լեռներու հարաւային կողմերը , որ Տիարպէքիւրի ու Պարաղօրու կողմը կ'իյնան , շատ կ'ըլլայ եղեր , և հոն տեղի բնակիչներուն մեծ բերքն է , և իրենց պարծանք է որ մէկը տասը ծառ ունենայ , միւսը քսան և այլն :

Ըս ծառը ուշ կը մեծնայ , բայց երկայնակեաց ծառերուն մէկն է . բաւական հաստաբուն կ'ըլլայ , բայց այնչափ չբարձրանար . փայտն ալ հիւսնու թեան գործիքի , այսինքն դուրի՝ , քերոցի՝ , տօսախէն՝ աղէկ է , թէ դիմացկունութեանը համար , և թէ դիւրաւ բանուելուն համար , որ բնականապէս իւղային ըլլալով՝ դրսէն ուրիշ եղքսելու կարօտ չէ :

Ըս ծառը խէժ ալ դուրս կուտայ . աս խէժը Վրդերը ճրագուով , կամ ալ աղէկ՝ ծուծի՝ եղով լաւ մը կը ծեծեն , դանկի , թրի վերքի վրայ կը կապեն , որչափ գէշ վերք ալ ըլլայ նէ՝ իրեք աւուր մէջ կ'աղէկցընէ կ'ըսեն :

Պարձեալ՝ որ և իցէ բացուած գէշ վերքերու , կամ վերքի ցաւ ունեցողի ,

1 Բնեփի բառը մեր նախնիք սուրբ գրոց մէջ (Ծանգ . խթ . 11) Յունաց τερεβινθου բառին տեղը դրեր են , որ տաճկերէն Բըրնէփին կ'ըսուի : Գաղղիանոսի բառերուն մէջ նոյն Բնեփի բառը արաբացուց դուրս բառին տեղը դրած է , և բժշկարաններուն մէջ Բնեփի ինք ըսածը «դիփալ յուս ալ մեկնած է : Աս յօգուածին հեղինակը ինչ որ Բնեփի պտղոյն ու Բնեփի ծառին վրայ կը խօսի նէ , աւելի աս երկրորդ նշանակութեանը կը յարմարի , որով տաճկերէն «գըւ ալաճը ըսուածը կ'իմացուի : Լատիններէն աս ծառը lentiscus կամ lentiscum կ'ըսուի , գաղղիարէն lentisque . Հեղինակին դրած ծանօթութիւնն աս է . « Գրաբառ Բնեփի , աշ » խարհարառ՝ ուրեք Բնեփի , ուրեք՝ Բնեփի , և » ուրեք՝ պընփի ծառ . տաճկեվար՝ Էնեփե , և ուրեք՝ » սուրը ալաճի . քրդերէն պընփ . գուցէ արարե . » բնն ալ այսպէս » :

2 Գիւմիւշի : 3 Բնեփե :
4 Ընեփի : 5 Իւնի :

աս խէժը , և հացկնտիկ , և ոչխարին մայիսի չոր աղբը մէկտեղ կը ծեծեն , կը ծխեն . ու վերքին օդ առնել չեն տար . շուտով թէ վերքը կ'աղէկցընէ և թէ ցաւը կ'անցընէ :

Պարձեալ աս խէժը և հացկնտիկը կը ծեծեն , ծաղիկ հանող տղուն գըլխուն ալ սաւան մը կ'անցընեն , կը ծխեն . ծաղիկը չաստկանար , և շուտով կը չորնայ , ներսէն ալ ցաւ ունի նէ՝ կը կտրի :

Պարձեալ մինակ աս խէժը բարակ կը սրղկեն . պաղէ կամ ձիւնէ աչքը առնուողին՝ մէյմէկ քիչ աչքը կը լեցունեն . առաջ կը կսկծցընէ , բայց ետքը կ'աղէկցընէ :

Ըս ծառին տերեւը ուռիի տերեւի ձևով է , ու քիչ պղտիկ , քիչ մըն ալ թանձր : Սայիսի ատենը թարմ ծիւերը կը ժողվեն՝ աղջուրի կամ քացախի մէջ կը ձգեն , աղէկ թթու կ'ըլլայ , կամ կը չորցունեն՝ ձմեռը գեղացուց կերակուր կ'ըլլայ :

Ըսոր տերեւը Վրդերը կը ժողվեն կը խաշեն . յետոյ տերեւը կը հանեն ջուրը այնչափ կ'եփեն՝ որ կը թանձրանայ ձիւթի պէս . հարբուխ ունեցողի գլուխը կամ ճակատը կ'ածիլեն , աս նիւթը ամբողջ գլխովը կը քըսեն , հարբուխը կ'անցընէ :

Պտուղը կուզ կուզ է . ամէն մէկ կուզին վրայ իրարմէ հեռու տասը տասնուհինգ հատ պտուղ ունի՝ ոսպէ քիչ մեծ , որ առաջ կանանչ , ետքը կարմիր , երկնագոյն , ու սև կ'ըլլայ : Ըս պտուղն ալ խիժային է , ձեռօքդ ճըզմես նէ մատուրներդ իրարու կը կպչին . կ'ուտուի , մազտաքէի համ ունի , ու թթուաշէ . աս ալ թթու կ'ընեն կանաչ ատենը աղջուրի կամ քացախի մէջ :

Տեղ տեղ ասոր հասած պտուղը աղջուրը կը ձգեն , ու կը կոտորտեն՝ կ'ուտեն մէջի փոքր նուշը :

Ըսեր էինք թէ Մասիացիք ու Կեսարացիք աս տարիներս սկսեր են ասոր պտուղէն եղ հանել աս կերպով :

Պետե պտուղը կանանչ եղած ատե նը՝ կուզէն կը զատեն, հատիկ հատիկ կ'ընեն, ու կը բոհրեն ուրիշ եղ տուող հունտերու նման. ետքը կը ծեծեն, տօպրակի մէջ կը դնեն, բերանը կապ բարձրկեկ խակիինի մը մէջ կը կախեն, տակը տօպրակին չդրայելու չափ ջուր կը լեցընեն, խակիինին բերանը կը գոցեն ու կ'եփեն, ջրին շոգին կը ծըծէ. ետքը երկու տախտակի մէջ տեղը կը սըխմեն, եղը դուրս կուտայ: Կ'ըլլայ որ բոհրելէն ու ծեծելէն ետե խակիինը լեցընես ջրով, քանի եփինէ՝ եղը դուրս տայ, ու վրայէն քամես առնես:

Ըստնք բեւեկնի եղը շատ գովեցին, որ ոչ միայն իրենց ձէթէն աժան կ'ըլլայ, այլ և չղրայիր, ու շատ օգտակար և ախորժաճաշակ է, մազտաքէի համ ու հոտ ունի. կերակուրի, ձուկի, աղցանի լաւ կը յարմարի:

Եւ որովհետեւ հայաստան ամէն տուն իրենց սապոնը իրենք կը շինեն, դմակի եղէ, ճարպէ, այլ և արջու՝ խոզու եղերէ, Գաւառ ըսուած տեղի հայերը, որ Տիարպէքիւրի և Սշու մէջտեղը լեռներու բնակիչներն են, աս բեւեկնի պտուղին եղէն սապոն կը շինեն. որ ձէթի սապոնէն ալ աղնիւ, հոտաւէտ, դիմացկուն, ու շատ փրփրուն սապոն կ'ըլլայ. թէպէտ գոյնը կապուտակ է, բայց լաթը գեղեցիկ կը ճերմկընէ:

Կ'երևնայ թէ ասկէ մշկահոտ սապոն ալ շինուի նէ, ամենէն գերազանց ըլլալու է:

Սուշ վարպետին մէկն ալ վկայեց՝ թէ աս եղէս կտաւատի եղին տեղը պատկերքներու և ներկի կը գործածեմ, շատ փայլուն ու պայծառ կ'ընէ:

9. 9

ԲՆԱԿԱՆ ԳԻՏՈՒԹԻՒՆ

ԲՆԱԿԱՆ ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ

Գ.

Սարգոս երրորդ հասակին վրայ, որ է երիտասարդութիւն:

ՍԱՐԴՈՒՍ երրորդ հասակը, որ է երիտասարդութիւն կամ կատարեալ հասակ ըսուածը, երեսներորդ տարին չմտած կը սկսի. այսինքն երբոր մարմնոյն աճումը ալ կը դադրի: Ըստ հասակին մէջ մարդ որ և իցէ բան աւելի հասուն մտօք կը մտածէ ու կարգաւորեալ կերպով կը կատարէ. որովհետեւ մարդուս թէ մարմնոյն և թէ հոգւոյն կարողութիւնները երեսներորդ տարիէն վերջը կատարեալ կը սեպուին. և Ըստուծոյ մարդուս տուած զանազան ձիրքերը աւելի աս միջոցիս կը փայլին, մանաւանդ էրիկ մարդկանց վրայ, որոնց մեծամեծ բաներ ընելու և աշխարհք կառավարելու կարողութիւնը և իշխանութիւնը իրենց երիտասարդական կտրիճ մարմնոյն վրայ յայտնի կ'երևնայ: Երիտասարդին շիտակ ու անվախ կեցուածքէն, և ուժով քալուածքէն, և ուրիշ ճարպիկ շարժմունքներէն յայտնի կ'ըլլայ մարդուս իշխանական հոգին. ու քանի որ գլուխը վեր բռնած իրեն խորհրդաւոր ճակատը կը տեսնուի, կ'իմացուի անոր վեհանձնութիւնն ու մեծամեծ բաներու կարող ըլլալը: Երեսին վրայ տպաւորուած է իրեն հոգւոյն աստուածանման պատկերը, սրտին ամէն զգացմունքները անով ճիշդ կը յայտնէ. ուրիշ զգացմունքներն ալ իրեն կամացը ամենայն ուզածները կատարելու համար մէյմէկ պատրաստական սպասաւորներու կը նմանին, ու իւրաքանչիւրը իրեն ընկածը կ'ընէ: